

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 11.710 van 26 mei 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 19 februari 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 17 januari 2008 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 8 april 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat G. MULLENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoekster diende op 9 september 2004 een eerste asielverzoek in. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: de Commissaris-generaal) nam op 31 augustus 2005 een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling. Op 9 november 2006 verklaarde de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen het beroep tegen de beslissing van de Commissaris-generaal ontvankelijk doch weigerde de hoedanigheid van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te staan.

1.2. Op 16 mei 2007 diende verzoekster een tweede asielaanvraag in. De Commissaris-generaal nam op 10 augustus 2007 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd door verzoekster aangevochten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 21 december 2007 weigerde de Raad om aan verzoekster de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te staan.

1.3. Op 17 januari 2008 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die op 24 januari 2008 aan verzoekster werd betekend, luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van Vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt (...) het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 21 december 2007 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen (1)

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 15 (vijftien) dagen.

(…)”.

Dit is de bestreden beslissing.

2. Ontvankelijkheid van het beroep.

2.1. Verweerder werpt op dat de vordering niet ontvankelijk is daar verzoekster het vereiste belang ontbeert.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Artikel 75, § 2, eerste lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981), in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de

minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten.”

De stelling dat ten aanzien van verzoekster een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen en dat zij illegaal in het Rijk verblijft vermits zij niet beschikt over de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten vindt steun in het administratief dossier.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten vermag de verweerder niets anders dan in uitvoering van artikel 75, § 2, eerste lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoekster, nu zij niet als vluchteling is erkend en haar de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend, zich op illegale wijze op het grondgebied van het Rijk bevindt, bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten. Verweerder beschikt in deze over een gebonden bevoegdheid. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan verzoekster geen voordeel opleveren. Er dient daarom vastgesteld te worden dat verzoekster geen belang heeft bij de huidige vordering (R.v.St., nr. 145.080, 26 mei 2005; R.v.St., nr. 145.960, 15 juni 2005; R.v.St., nr. 150.611, 24 oktober 2005).

De verwijzing door verzoekster naar *“alle geruchten die vanuit het heden gevormde regeerakkoord doorsijpelen in de media”* is niet van aard om deze vaststelling te ontkrachten.

De exceptie van verweerder is in de aangegeven mate gegrond.

2.2. Verzoekster voert verzoekschrift de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). Verzoekster betoogt dat zij, op basis van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging heeft ingediend en dat over dit verzoek nog geen beslissing werd genomen. Zij stelt dat het op basis van deze aanvraag mogelijk zou zijn om in het Rijk te verblijven.

Verzoekster stelt in wezen dat haar geen bevel om het grondgebied te verlaten mocht worden afgegeven daar zij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet heeft ingediend en de desbetreffende aanvraag nog steeds hangende is. Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort (R.v.St., nr. 86.715, 6 april 2000; R.v.St., nr. 109.500, 22 juli 2002; R.v.St., nr. 127.903, 6 februari 2004; R.v.St., nr. 132.035, 3 juni 2004; R.v.St., nr. 132.036, 3 juni 2004; R.v.St., nr. 138.946, 7 januari 2005; R.v.St., nr. 164.950, 20 november 2006) en evenmin verhindert dat een bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend (R.v.St., nr. 132.036, 3 juni 2004). Het indienen van een aanvraag die er op gericht is een verblijfsmachtiging te bekomen heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling (R.v.St., nr. 166.626, 12 januari 2007).

Er dient verder te worden benadrukt dat verzoekster met haar betoog niet aantoont dat er in casu een bepaling van materieel recht zou zijn geschonden, waaruit zou kunnen worden afgeleid dat het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid zou opschorten van een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (R.v.St., nr. 109.500, 22 juli 2002; R.v.St., nr. 132.035, 3 juni 2004; R.v.St., nr. 132.036, 3 juni 2004).

Dienvolgens valt niet in te zien waarom verweerder de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf zou moeten betrekken in de motivering van de thans bestreden beslissing, nu het bevel, waarvan het motief, met name *“verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten - is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum”* niet wordt betwist, genomen werd op grond van een gebonden bevoegdheid.

De Raad merkt nog op dat de aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden bij beslissing van 5 februari 2008 onontvankelijk werd verklaard zodat verzoekster hoe dan ook niet meer dienstig kan voorhouden dat zij over een verblijfsrecht beschikt in afwachting van een beslissing met betrekking tot haar aanvraag.

In de mate dat verzoekster, in haar repliekmemoire verduidelijkt, dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken geen rekening heeft gehouden met het risico dat zij, in Armenië, loopt om onderworpen te worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) kan slechts vastgesteld worden dat verzoekster niet afkomstig is uit Armenië zodat de verwijzing naar de mensenrechtensituatie in dat land niet dienstig is en niet kan ingezien worden waarom het bestuur bij de motivering van de bestreden beslissing rekening zou moeten houden met de algemene toestand in Armenië of eventuele acties van de Armeense overheden. Verzoekster stelt voorts terecht dat opdat een schending van artikel 3 van het EVRM zou kunnen weerhouden worden *“een ernstig en reëel risico”* moet worden aangetoond door de klager, doch gaat voorbij aan het feit dat reeds vastgesteld werd dat zij een dergelijk risico niet heeft aangetoond. Zowel de Commissaris-generaal als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelden immers dat er in casu geen zwaarwichtige gronden zijn die wijzen op een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De Raad wijst er in dit verband op dat de vaststelling dat een vreemdeling niet voldoet aan de criteria vervat in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet impliceert dat de betrokkene geen risico loopt in de zin van artikel 3 van het EVRM. In de motivering van de bestreden beslissing wordt bovendien uitdrukkelijk verwezen naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Waar verzoekster volhardt dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en door de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken hieromtrent geen bijkomend onderzoek werd verricht dient nogmaals te worden gewezen op het gewijsde van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2007 waarbij de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster wordt geweigerd.

Het betoog van verzoekster waarbij zij een vermeende schending aanvoert van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 3 van het EVRM en van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet doet geen afbreuk aan de onder punt 2.1. gedane vaststelling.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend acht door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. VAN CAMP,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VAN CAMP.

G. DE BOECK.